

νατο, διὰ συμπαθητικοῦ τινος μυστηρίου, νὰ γινώσκη πάντας τοὺς διαλογισμούς, τοὺς ἀπὸ πρῶτας ἐπασχολήσαντας τὴν νεαρὰν κόρην, καὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχε κάμῃ ἐπὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ νέου, ἔπρεπε, τέλος, νὰ παραδεχθῶμεν τὸ ἀδύνατον.

Ἡ Ἀντωνίνα εἶχε γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἢ μᾶλλον τὴν γραμμὴν ταύτην, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ καὶ ὡς ἀνάγκη τῶν διαλογισμῶν τῆς. Τοῦτο ἦτο τι πλεόν τῆς ἀφώρτου, ἥτο παιδαριωδία καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Δυστυχῶς ἡ παιδαριωδία αὕτη ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πολλὰς συνεπειάς, ἃς δὲν προεῖδεν ἡ δεσποινὶς Δεβώ.

Ἡ ἀνώνυμος αὕτη ἀγγελία ἠδύνατο κατὰ πρῶτον νὰ θεωρηθῇ παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου ὡς κακὸς ἀστεϊσμός καὶ δυνατὸν νὰ μὴ ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῇ τὸ αἶσθημα, ὅπερ τὴν ὑπεγόρευσε· ἔπειτα, ἐὰν ὁ κ. Δεπερέ ὑπώπτευσεν πόθεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τῷ ἐπέμπετο, ἠδύνατο, διατελὼν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λόγων τοῦ κυρίου Δεβώ πρὸς τὴν θυγατέρα του, νὰ τὴν ἐξημερεύσῃ πρὸς ὄφελος τοῦ γεννωμένου ἔρωτός του· τέλος, ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ ἐπιτυχῶς τοῦ σκοποῦ, ὃν ἡ Ἀντωνίνα προὔτιθετο, τουτέστιν, ἐὰν αὕτη ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν ἀσθενῆ τὴν σοβαρότητα τῆς νόσου του καὶ τὴν ἀνάγκη ταχείας ἀναχωρήσεως, θὰ τῷ ἐγνωστοποιεῖ ἀποτόμως πρᾶγμα, ὅπερ, ἐν τῷ ἐνδιαφέροντι αὐτῆς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ Ἀντωνίνα ὄφειλε νὰ λάβῃ φροντίδα ὅπως τοῦ τὸ ἀποκρύψῃ, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐξήρτζετο παρ' αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ κόρη οὐδὲν ἐκ τῶν ἐνδεχομένων τούτων εἶχε προεῖδῃ.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἐπαναλαμβάνω, ἦτο ἀληθὲς παιδίον, ὅπερ προσηνέχθη ἐν τούτῳ μεθ' ὅλης τῆς ἀπερισκέψιας τῶν νέων καρδιῶν.

Καὶ ὁμῶς, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ὅτε ἔμεινε μόνη ἐν τῷ κοιτῶνί τῆς, ὅπως κατὰ κληθῇ, ὅτε ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτήν: «Τὴν ὥραν ταύτην ὁ κύριος Δεπερέ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν μου», ἐν τῇ ταχύτητι ἐκείνῃ τῆς ἄκρας εὐαισθησίας, ἣτις χαρακτηρίζει τὰς νεανίδας, ἐταράχθη, κατετρώμαξε μάλιστα δι' ὅτι, ἔπραξεν.

Δι' ἀποτόμου μετατροπῆς τῶν σκέψεων τῆς οὐδὲν ἄλλο διεῖδεν ἐν τῇ πράξει ταύτῃ, ἣτις τὸ κατ' ἀρχὰς ἐφάνη αὐτῇ τὸσον ἀπλῆ, ἢ ὅ, τι τῇ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ πράξῃ· οὐδὲν ἄλλο εἶδε πλεόν παρὰ τὴν πρᾶξιν νεανίδος γραφούσης πρὸς νεανίαν, ὃν δὲν ἐγνώριζε, καὶ ἐμεγαλοποίησεν ἀμέσως τὰς συνεπειάς, ἃς ἡ ἐλαφρότης αὕτη ἠδύνατο νὰ ἔχῃ.

— Τί θα εἴπῃ περὶ ἐμοῦ; διελογίζετο. Θὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἀναχωρῶ διὰ τὴν Μεσημβρίαν καὶ τῷ λέγω νὰ με παρακολουθήσῃ. Δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ὅτι φοβοῦμαι μὴ τὸν ἀγαπήσω καὶ τῷ λέγω νὰ ἀναχωρήσῃ. Θὰ ὑποθέσῃ ἴσως, ὅτι ἀγαπῶ ἄλλον, θὰ ὑποθέσῃ τέλος πάντων πολλὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ὑφίστανται· διότι, ἀφοῦ ὁ πατὴρ μου μὲ εἶπεν, ὅτι δὲν ὑποπτεύει τι περὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐ-

ρίσκεται, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ἐν τῷ μέσῳ ὅλων τούτων οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ὑπέθετε μὴ ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐμάντευεν ἀμέσως τίς ἦτο ὁ γράφων αὐτῇ.

— Διατί ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην; ἐπανελάμβανεν. Αἶ, Θεέ μου! τὴν ἔγραψα διὰ νὰ σώσω αὐτὸν τὸν νέον, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ τίς μὲ λέγει, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ; Τίς μὲ το λέγει; κάτι τι νέον, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐν ἐμοί, φωνή τις, ἡ ὁποία μοὶ ὁμιλεῖ χαμηλὰ καὶ ἡ ὁποία μοὶ τὸν ὀνομάζει. Διατί θὰ με παρακολουθεῖ, διατί θὰ ἤρχετο τὴν πρῶταν ταύτην, διατί θὰ τῷ ἔγραφον, ἐὰν δὲν ἤσθάνετο δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον τὸ ἐνδιαφέρον. τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι ἤδη ἐγὼ δι' αὐτόν;

Ἄς μὴ ἐκπληθύνωσι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐπὶ τοῖς πολλοῖς συλλογισμοῖς, ὧν λεία ἐγένετο ἡ Ἀντωνίνα. Τὸ συμβᾶν τῆς προτεραιᾶς διέκοπτεν ἀκαριαίως τὴν μονότονον ἀρμονίαν τοῦ βίου τῆς.

Οὐ μόνον οὐδεὶς ἐπὶ εἶχε λαλήσῃ αὐτῇ περὶ ἔρωτος, ἀλλ' οὐδεὶς μάλιστα ἐφάνη παρκτηρῶν αὐτὴν ὡς γυναῖκα, ἔχουσιν ἡλικίαν καὶ ἱκανὴν ν' ἀγαπήσῃ. Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις, χωρὶς νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, τῇ εἶχε κάμῃ, οὕτως εἶπεῖν, ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΥΓΑΛΗΣ

Κα: Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ρωσικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Γ

Ἐπορεύθη ποτὲ ὁ Παντελῆς εἰς τὸ καπηλεῖον, τὸν ἐπίγειον αὐτὸν παράδεισον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν λησμονήσῃ παντελῶς. Προσῆλθον καὶ ἄλλοι μουζικοὶ, ἐμεθύσθησαν καὶ ἤλθον εἰς ἔριδας. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἤρχισε νὰ τὸν ὀνειδίζῃ.

— Σὺ τί μὰς κορδόνεσαι πάλι; Δὲν 'πᾶς καλλίτερα στὸ σπίτι σου νὰ κάμῃς τὸ νοικοκύρη 'μπροστὰ στὴ γυναῖκά σου τὴν κουρεμένην; Καὶ ποῦ 'μπορεῖς ἐσύ! Ἐξέρομε 'μεῖς, ποῦ στριφογυρίζεσαι 'μπροστὰ τῆς, 'σὰν σκλάβος 'μπροστὰ στὴν κυρά, καὶ πῶς σὲ σέρνει ἀπὸ τῇ μύτη.

— Ποιός, ἐγὼ σκλάβος; ἐμένα σέρνει ἀπὸ τῇ μύτη; Ἐχεις μεγάλο λάθος! Ἐγὼ μαι νοικοκύρης στὸ σπίτι μου! Ἐγὼ, ὅχι τῇ γυναῖκά μου, ἀλλὰ κανένα δὲν ἔχω ἀνάγκη!

— Καλά! Αὐτὰ 'μπορεῖς νὰ τὰ 'πῇς ἄλλου, κί' ὅχι σὲ 'μὰς ποῦ τὰ ἔξερομε.

Καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν πειράζουν καὶ νὰ γελοῦν. Ὁ Παντελῆς ἦτο ἤδη μεθυμένος, ἀλλὰ πρὶς πείσμά των, ἔπιεν ἀκόμη περὶ σσότερον, ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀγριώτερος καὶ τοῦ θηρίου, ἐρρίφη ἐπὶ τινος θρανίου καὶ ἐφώναξεν:

— Ἐ, σύ, κυρά κουρεμένη, ἔλα νὰ ὑποδεχτῇς τὸν ἄντρα σου, τὸ νοικοκύρη σου! Ἐλα, στάσου 'μπροστὰ μου καὶ μὴ σκαλεύεις!

Ἡ Μάσσα ἐκάθητο καὶ ἐπεσκεύαζε τὰ

φορέματα τῶν παιδιῶν. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐγνώριζε τὴν ἐλβερινότητα τοῦ σύζυγος τῆς, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ καταστάσει οὐδέποτε εἶδεν αὐτόν: μεθυμένος, κατεσχισμένον, κατερρωπαμένον καὶ ἄγριον.

— Τί ἔπαθες, Παντελῆ Μήτριτς; τῷ λέγει. Ἡσύχασε, σταυροκοπήσου!

— Ἐγὼ νὰ σὲ σταυροκοπήσω, ἀφεντομαθημένη! ὠρύεται ὁ Παντελῆς διὰ βραγχῶδους φωνῆς. Νὰ σοῦ δεῖξω 'γὼ ποιὸς εἶνε ἄντρας καὶ διαταχτής! Ἐγὼ καὶ 'σένα καὶ ὅλαις σου τὰς ἀφεντοπονηρῆαίς σου τὰς κάνω κουρέλι!..

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἤρχισε νὰ πίνῃ χειρότερον ἢ πρὶν, ὁ δὲ βίος τῆς Μάσσας κατέστη χειρὼν καὶ αὐτοῦ τοῦ κατέργου. Πᾶν ὅ, τι κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ, ὁ μέθυσος αὐτῆς σύζυγος τὰ κατέστρεψεν αὐτόχρονα, ἢ τὰ ἐπώλησεν εἰς τὸ καπηλεῖον, αὐτὴ δὲ δὲν παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νὰ δαρῇ.

— Ἀχ, Μάσσα μου, τί τραβᾷς! τῇ ἔλεγον αἱ χωρικαί, τί κακὴ μοῖρα ποῦ τὴν εἶχες! Καλοὶ 'νε κ' οἱ 'δικαί μας οἱ ἄντρες, μὰ ὁ 'δικός σου πειὰ εἶνε φεῖδι, Θεέ μου, συγχώρεσέ μου!

— Τί νὰ γίνῃ; ἀποκρίνεται ἡ Μάσσα, κακὸς ἄντρας μοῦ 'τυχε, μὰ ἔχει παιδιὰ καλὰ καὶ καλοὺς γείτονους.

Ἐπὶ πέντε ὅλα ἔτη ἐβασανίζετο οὕτω· δερομένη καθ' ἐκάστην καὶ σπανίως χορτασμένη. Πραγμαθίαν εὗρισκε μόνον ὅπου ταν, κρύφα ἀπὸ τὸν σύζυγόν τῆς, ἔπλεκε τὰ ἀγαπητὰ αὐτῆς τρίχαπτα.

Ἡτοιμάσθη ποτὲ ὁ Παντελῆς νὰ περιέλθῃ ὡς φρουρὸς τὸ δάσος. Ἦτο ἤδη ἄνοιξις. Εἶχε πῆν ἡσυχία ἀρετὴν βότκα γιὰ τὸ δρόμο, ἔλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ ἄρτον, κρόμμυνα καὶ ρακί.

Αἱ ἡμέραι αὗται ἦσαν ἀληθεῖς πανηγύρεις διὰ τὴν ταλαίπωρον Μάσσαν. Θὰ καθάρισεν τὴν καλύβην, θὰ πλύνῃ τὰ παιδιὰ, θ' ἀλλάξῃ φορέματα καὶ αὐτὴ, καὶ θὰ καθήσῃ νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ προσκεφάλαιόν τῆς.

Ἡσύχως διήλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Μάσσα, ἀλλ' ἐπῆλθεν ἡ ἐσπέρα καὶ ὁ σύζυγος δὲν ἐπιστρέφει.

— Φαίνεται πῶς θὰ ἐκοιμήθῃ στὸ καπηλεῖο! διαλογίζεται ἡ σύζυγος. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε πολλὰς φοαῖς.

Παρήλθον ἐν τούτοις καὶ τρεῖς ἡμέραι καὶ ὁ Παντελῆς δὲν φαίνεται. Ἡ Μάσσα ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ· ἔδραμεν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκεῖ ἦτο. Ἠρχισε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς γείτονας — δὲν τὸν εἶδον. Ἐτρεξεν εἰς τὸν ἀποσπασματάρχην — ἐκεῖνος συνέλεξεν ἀνθρώπους καὶ ὑπῆγε ν' ἀναζητήσῃ εἰς τὸ δάσος. Ἐπὶ τῆς λευκῆς χιόνης πλείστα ὑπῆρχον ἴχνη διαβάτου, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων ἠδυνήθησαν νὰ ἐξακριβώσωσι! Μέχρις ἐσπέρας σχεδὸν περιήρχοντο ἐν τῷ δάσει οἱ ἀκίνητοι, ὅτε αἰφνίς βλέπουσιν ἐξέχοντα ἐκ τῆς χιόνης δύο ὑποδήματα, ἔχοντα τὰ πέλματα ἀνεστραμμένα. Τί παραδοξὸν πρᾶγμα! Ἐπλησίασαν... καὶ βλέπουν μικρὰν τινα λίμνην ἢ πηγὴν σκεπαστήν, ἥς μόνον μικρὰ τις θυρὶς μαυρίζει ὑπὸ τὴν

χιόνα και ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχε χώσει τὴν κεφαλὴν του ὁ Παντελῆς. Τώρα, ἡ ἡθελε νὰ πιῇ, καὶ μεθυμένος ὡς ἦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ σηκωθῇ, ἡ ἡ κεφαλὴ του ἐβάρυνε τόσον, ὥστε κατέπεσε· μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει.

Ἐγνώρισαν τοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐγένοντο ἀνακρίσεις, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔσυρον καὶ τὴν Μάσσαν πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, νομίζοντες ὅτι αὐτὴ ἐπνίξε τὸν μεθυμένον ἄνδρα τῆς. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ὑπερίσχυεν. Ὅλον τὸ χωρίον, ὡς εἰς ἄνθρωπος, ὡμολόγησεν, ὅτι ἦτο γυνὴ ἡσυχος, φίλεργος καὶ ἀγαθὴ.

Ἐνεταφίασεν ἡ Μάσσα τὸν ἄνδρα τῆς με δόξα καὶ τιμὴ καὶ τοῦ ἔκαμε καὶ τὰ μνημόσυνά του· ἐκλαυσε καὶ ἐφώνησεν ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅπως πρέπει, καὶ ἔζη πλέον χήρα. Τὸ θέρος εἰργάζετο θερίζουσα, τὸ δὲ φθινόπωρον, ὅταν συναχθοῦν πλέον οἱ χωρικοί, κάθηται καὶ πλέκει τὰ τρίχαπτά τῆς.

Καὶ σήμερον ἀκόμη αἱ ρωσίδες τριχαπτοιοὶ οὕτω πως ἐργάζονται.

Z'

Κατ' ἀρχὰς ἡγόραζον παρ' αὐτῆς τὰ τρίχαπτα ἐκεῖνα ἄστοι, σύζυγοι ἱερέων καὶ ἐμπόρων· ἀκολούθως ὅμως ἤρесе καὶ εἰς αὐτὰς ἡ ἐνασχόλησις αὐτῆς καὶ ἐπεθύμησαν νὰ ἐκμάθωσι τὴν τέχνην παρ' αὐτῆς. Ἡ Μαρία συγκατετέθη καὶ εἰς τοῦτο, νὰ διδάξῃ ἐκάστην πρὸς 50 καπικία (περὶ τὰς 2 δρ.). Καὶ ἔζη ἀπολαύουσα σχετικῆς τινος ἀνέσεως, ὑγειεστάτη, πάντοτε παιδρὰ καὶ πρόθυμος εἰς πᾶσαν ἐκδούλευσιν πρὸς τὰς γείτονάς τῆς. Πάντες ἡγάπων αὐτὴν εἰς τὸ χωρίον ὡς ἀδελφὴν των.

Καὶ ἡ κυρία ταῦτοχρόνως ἔζη ὡς πρότερον· ὡσαύτως ὅλας τὰς ἐργασίας διηύθυνεν ἡ Εἰρήνη. Ἐν τῇ χηρείᾳ τῆς ἡ κυρία ἀπεμαρᾶνθη πικτελῶς καὶ ἐξησθένησεν.

Οἱ ἱατροὶ τῇ διώρισαν νὰ περιπατῇ πλεῖστον. Τοῦτο δὲ δὲν τῆς ἤρσκε τῆς Εἰρήνης, χάριν τῶν μηχανορραφῶν τῆς. Πολλὰ ψεύδη εἶχεν εἶπη αὐτῇ εἰς τὴν κυρίαν τῆς καὶ ἐφοβεῖτο πάντοτε μὴ, συναντῶσα αὐτὴ τοὺς ἀνθρώπους, μάθῃ παρ' αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν. Ἄν ποτε ἐξέφραζεν ἡ κυρία τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περιέλθῃ τὸ χωρίον, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἡ Εἰρήνη ἀμέσως:

— Ποῦ τὸ ἐσκεφθήκατε πάλι αὐτό; Ἐσεῖς περὶ οὔτε τὴν εὐγενεία σας λυπᾶσθε, καὶ μένα ἡ καρδιά μου σπαράζει, μόνον ποῦ σὰς ἀκούω νὰ τὸ λέτε! Τί θὰ κάμετε· στὸ χωριό; Σὰς ἡ ὑγεία εἶνε τόσο χαλασμένη· θὰ πᾶτε, θὰ κοιρασθῆτε, θὰ φουσκώσετε ἀπὸ τὸ δρόμο, καὶ θὰ γίνετε χειρότερα. Κ' ἐπειτα δὲ δὲν τοὺς ξέρετε τοὺς χωρικνοὺς τί πρῶστυχοι καὶ κακοῦργοι εἶνε; Ὡς στιγμὴ θὰ σὰς χαλάσουν τὴν καρδιά καὶ θὰ σὰς θυμώσουν! Καὶ κάνει νὰ θυμώνετε ἐσεῖς, ποῦ θ' ἀρχίσῃ πάλι νὰ χτυπᾷ ἡ καρδοῦλά σας καὶ νὰ σὰς πονῇ; Ἐγώ, ὁπού μαι

ἀπλὴ γυναῖκα καὶ ὄχι ἀπὸ εὐγενικὸ αἷμα καὶ ἡ ὑγεία μου δὲν εἶνε τόσο κακὴ ὥς τὴν δική σας, ταῖς προάλλαις ἐπῆγα ὥς τὸ χωριό, κ' εἶδα κ' ἔπαθα νὰ γυρίσω· στ' ἀρχοντικό σας. Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί γίνεται ἐδῶ πέρα. Ἐπήγαινα, καὶ ὁ Ἰβάν ὁ περιβολάρχης...

Κ' ἀρχίζει καὶ κόβει ἡ γλωσσά τῆς: ἐκεῖνος εἶνε κλέφτης, ὁ ἄλλος τεμπέλης, ὁ τρίτος μπακοῦης.

Ἡ κυρία ἀκούει, στενοχωρεῖται καὶ θυμόναι. Ἡγέρθη τὴν πρωίαν ἀπὸς εὐθυμος καὶ τώρα ὥς νὰ ἔχη μὲ πέρα ἐπάνω στὴν καρδιά τῆς καὶ τὰ βάζει με ὅλους ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς!

Ἦθελεν ἡ Εἰρήνη νὰ ἐπιδρά ἐπὶ τῆς κυρίας, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐξέκλινε τῆς ἀληθείας, ἐσυκοφάντει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτὴν τὴν κυρίαν τῆς ἐθασάνει. Εἰς τὰς διηγετικὰς ταύτας ἐνοχλήσεις, δὲν ἀντέσχεν ἡ γηραιὰ κυρία τῆς καὶ ἀπέθανε πρόωγως, μετ' αὐτῆς δὲ ἀπώλεσεν ἡ Εἰρήνη καὶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν τεχνιτὴν καὶ ψευδὴ εὐδαιμονίαν. Οἱ κληρονόμοι δὲν ἠθέλησαν νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὰ κτήματα των καὶ ἐπεμψαν ἐπιστάτην, ὅστις ἀπέλυσε ὡς ἀχρήστους ἅπαντας τοὺς παλαιούς ὑπηρέτας. Ἐγνώριζεν ἡ Εἰρήνη, ὅτι εἰς ἄλλους δεσπότης δὲν θὰ ἔχαιρε τὰ πρῶτα προνόμια καὶ δὲν ἐζήτησε θέσιν, ἔμεινε δὲ εἰς Λήκοβον ἵνα ζήσῃ διὰ τῶν κλοπιμαίων ψυχῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἔζη καλῶς καὶ ἀνέτως, ἀλλὰ κατέστρεψεν αὐτὴν ἓν ἔτι θρασὺ ἀμαρτημά τῆς. Κατὰ τὸ διάστημα, καθ' ὃ ἡσθένει ἡ κυρία τῆς, αὐτὴ ἀπὸ στενοχωρίαν, ἤρχισε νὰ δοκιμάζῃ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ τῶν δεσποτῶν τῆς. Πίνει καὶ γίνεται εὐθυμότερα, μετὰ πλείονος δὲ εὐθυμικησίας ὑπηρετῇ τὰν κυρίαν τῆς. Ἡ κυρία ἀπέθανε καὶ τὸ ὑπόγειον δὲν ὑπῆρχε πλέον, ἡ δὲ ἔξις εἶχεν ἤδη ἐρριζωθῇ βαθέως εἰς τὴν Εἰρήνην Μιχαήλοβν. Ἐξηκολούθει νὰ πίνῃ, ἀλλὰ καὶ τί καλὸν ἀποτέλεσμα δύναται νὰ φέρῃ ἡ μέθη; Οὕτω βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον κατεστράφη ἡ Εἰρήνη. Ἐν πρώτοις κατεδαπάνησε τὰ χρήματα, κατόπιν τὰ διάφορα κλοπιμαῖα κοσμήματα, ἀκολούθως ἤρξατο δανειζομένη καὶ ἐπὶ τέλους δὲν ἤσχυνετο καὶ νὰ ἐπαίτῃ. Κατ' ἀρχὰς οἱ ἀνθρώποι, ἐνθυμούμενοι τὴν προτέραν ἰσχύιν τῆς, ἡ ἐντρέποντο ἡ ἐφοδοῦντο νὰ τῆς ἀρνηθοῦν, ἔπειτα ὁμως, ὅταν αὐτὴ ἐφθασεν εἰς τὰ ἔσχατα, ἤρχισαν νὰ ἀποδιώκωσι καὶ ἡ ὑβρίζωσιν αὐτήν. Ἐκεῖνη δὲ πότε κλαίει, πότε βλασφημεῖ, οὕτως ὥστε, οἱ νεοὶ χωρικοὶ καὶ νεάνιδες καὶ αὐτοὶ μάλιστα οἱ γέροντες καὶ τὰ παιδία, τὴν ἐμυκτήριζον. Ἐνεθυμοῦντο, βλέπετε, τὰ κακὰ ὅσα ὑπέφερον ἄλλοτε.

Βλέπει ἡ Εἰρήνη, ὅτι εἰς Λήκοβον ὄχι πλέον ρακὴν, ἀλλ' οὐδὲ ἄρτον δύναται νὰ ἐπαίτησῃ καὶ ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὰ περίεχωρὰ κατὰ ψυχρὰν καὶ βροχερὰν φθινοπωρινὴν ὥραν. Ἦ ἄνεμος πνέῃ λυσσώδως, ἡ παγετὸς μαστιῇ, ἡ ζήμερον ἡ βραδυὰ, περιπλανᾶται καθ' ὁδόν, κατερρακωμένον, καταβεβρεγμένον γραιδίον,

μετὰ μελανῆς καὶ κυρτωμένης ῥινὸς καὶ ὡς ἀπεροφνημένα καὶ λευκὰ ἔχει τὰ χεῖλη· περιπλανᾶται μέχρι τῆς καλύβης ἐκείνης τοῦ προστυχόντος χωρίου, ὅπου ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ τὴν ἀπεδίωκον. Καὶ ἡ δόξα τῆς ἦτο πλέον γνωστὴ καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν καὶ συγγάνεις οἱ ἀνθρώποι ἐκλείον εἰς αὐτὴν τὴν θύραν. Ἀπισχάνθη ἡ Εἰρήνη· ἄσιτος, κατερρακωμένη, κατεσπιλωμένη, κατεβεβρεγμένη καὶ πεινασμένη, ποσάκις καὶ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς θάμνους δὲν διενυκτέρευσε. Ποῦ ἡ πρώτη ἐπαρσις! Κατέστη ταπεινὴ, ἡμερος, κόλαξ, περιποιητικὴ πρὸς πάντας, καὶ ἂν τῆς ἐδίδες ἓνα ποτηράκι ρακῆς, ἔ, ἦτον ἑτοιμος νὰ σοῦ δώσῃ καὶ τὴν ψυχὴν τῆς! Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὀλίγον τὴν ἐβόηθον· ὅσον προσεπάθει νὰ κολακεύῃ, τοσούτῳ μᾶλλον ἐγείνετο καταφανεστέρα ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ μηδαμινότης αὐτῆς καὶ περισσότερον τὴν ἐχλεύαζον. Οὕτω λοιπὸν περιπλανωμένη εἰς τὰς ὁδοὺς, πότε οἰνοβαρὴς καὶ χορτασμένη, πότε βεβρεγμένη, ἄσιτος καὶ ἄστεγος, ἤρξατο ἡ Εἰρήνη νὰ ἐξασθενῇ. Ὁ βίος αὐτῆς κατέστη βάρος, καὶ πικρῶς ἀνεμνήσκειτο τὴν κυρίαν τῆς καὶ τὸ παρελθόν. Ἀλλ' οὐδ' αὐτὴν, οὐδὲ τὸ παρελθόν ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, οὓς ἠδίκησε νὰ ἐξευμενίσῃ ἦτο εὐκολον.

[Ἐπεται τὸ τέλος] Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέᾳ
Ἐν Ἀθῆναις:

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ φρ. χρ. 12.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιδοικοῦ τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῇ Ἐξωτερικῇ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῇ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίννης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.